

1.

Αν υπάρχει σήμερα ένα πρόβλημα που μπορεί να οριστεί σαν το "Κυπριακό" σίγουρα δεν μπορεί να περιοριστεί μέσα στα χωρικά πλαίσια της Κύπρου, αλλά ούτε και μέσα στα χρονικά πλαίσια της περιόδου μετά το '74, το '60 ή έστω και το 50. Το πρόβλημα έχει τις ρίζες του πολύ πιο βαθιά μέσα στην ιστορία και προέρχεται από τον ανταγωνισμό των δύο ιμπεριαλιστικών -και κατά συνέπεια επεκτατικών- κρατών της Ελλάδας και της Τουρκίας για την οικονομική, πολιτική και στρατιωτική κυριαρχία στην περιοχή.

2.

Ο ανταγωνισμός των διαφόρων άρχουσων τάξεων αποτελεί μια από τις πιο έντονες αντιφάσεις του καπιταλισμού και που συχνά τις οδηγεί σε στρατιωτικές συγκρούσεις μεταξύ τους παρασύροντας σ' αυτές και τις εκμεταλλευόμενες τάξεις και των δύο πλευρών - που αποτελούν και τη "πρώτη ύλη" σ' αυτές τις συγκρούσεις, "τη τροφή για τα κανόνια". Η ύπαρξη μιας ιδεολογίας που να δικαιολογεί στα μάτια των εκμεταλλευόμενων τέτοιες σφαγές καθώς και ό,τι έχει σχέση με τη προετοιμασία και διεξαγωγή τους (φορολογία για εξοπλισμούς, στρατικοποίηση της κοινωνίας, ανεξέλεγκτα κέντρα εξουσίας κλπ.) είναι αναγκαία.

3.

Το Κράτος-Εθνος είναι η ιδεολογική προέκταση του καπιταλισμού-κρατισμού (Δυτικού+ανατολικού) στη κοινωνία και ο εθνικισμός το σημείο που αγγίζει τις συνειδήσεις των ανθρώπων. Δεν θα ασχοληθούμε εδώ με τη φύση του εθνικισμού, τις προεκτάσεις του στη πατριαρχική κοινωνία και πως αυτός φυτεύεται στις συνειδήσεις των καταπιεσμένων (θηροσκεία, παιδεία κλπ). Θα αρκεστούμε μόνο να πούμε πως η βασική λειτουργία του εθνικισμού στη κοινωνική φαντασίωση είναι η ταύτιση του κράτους με τον "μεγάλο και δυνατό" πατέρα και της πατρίδας με τη "γλυκειά και στοργική" μητέρα: μια προέκταση δηλαδή του μοντέλλου της πατριαρχικής οικογένειας -πάνω στην οποία στηρίζεται κάθε ταξική-εκμεταλλευτική κοινωνία- σ'ολόκληρη τη κοινωνία.

4.

Είναι αυτονόητο ότι οι μεγάλοι κερδισμένοι αυτών των ιμπεριαλιστικών συγκρούσεων, που από το Β' παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό πόλεμο και μετά γίνονται συνήθως στη περιφέρεια του καπιταλισμού και σπανιότερα στη μητρόπολη, είναι οι κατασκευαστές όπλων. Κερδισμένες ακόμα είναι οι άρχουσες τάξεις του κράτους που νίκησε στρατιωτικά, ενώ οι άρχουσες τάξεις του ηττημένου δεν θα αργήσουν να ξανασταθούν στα πόδια τους. Οι μεγάλοι πάντως ηττημένοι είναι οι εκμεταλλευόμενες τάξεις και των δύο πλευρών που πάνω τους έχει πέσει το κύριο, αν όχι όλο, βάρος του πολέμου (νεκροί, ανάπηροι, πείνα, πρόσφυγες, κακουχίες κλπ) και που σε καμιά περίπτωση δεν βρίσκονται σε καλύτερη θέση απ'ότι προηγουμένως.

ΟΥΤΕ ΝΤΑΒΟΣ
ΟΥΤΕ ΞΕΝΤΑΒΟΣ

Γιατί μας αφήνουν αδιάφορους τα καιώματα
των κάθε λογής παλιάτων της εξουσίας
ΜΙΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΠΡΟΤΑΣΗ

5.

Προβάλλοντας ταυτόχρονα την απειλή του κακού άλλου, του εξωτερικού φανταστικού (ή και καμιά φορά "πραγματικού") "εχρικού έθνους" η εθνικιστική ιδεολογία κατορθώνει να ενώσει ανθρώπους που δεν έχουν τίποτα κοινό μεταξύ τους παρά τη κοινή τους υποταγή σ' αυτή την ιδεολογία και να χωρίσει ανθρώπους που έχουν κάθε κοινό συμφέρον να στραφούν ενάντια σ' αυτή την ιδεολογία καθώς και ενάντια σ' αυτούς που τα συμφέροντά τους με τον ένα ή τον άλλο τρόπο αυτή εξυπηρετεί.

6.

Η εδραίωση της εθνικιστικής ιδεολογίας, που άλλοτε εμφανίζεται σαν ακροδεξιός ρατσισμός επικαλούμενος τις "ρίζες" της "φυλής" και άλλοτε σαν "αριστερός πατριωτισμός" επικαλούμενος διάφορες Σταλινο-Μαοϊκές θεωρίες και Νεο-ορθόδοξες βλακειές, έχει σαν αποτέλεσμα τη ταξική συνεργασία (βλ. εθνική ενότητα) και την εκτόνωση των κοινωνικών συγκρούσεων. Και όλα αυτά στο όνομα της "εθνικής οικονομίας", της "μη συρρίκνωσης του έθνους" και ένα σωρό άλλες αηδίες. Αυτό φυσικά καθόλου δεν εξυπηρετεί την υπόθεση της απελευθέρωσης των ανθρώπων.

Ο μόνος κεροτομένος ακ αυτή τη συνεργασία είναι η εκμεταλλευτική κοινωνία (και οι τάξεις των οποίων τα συμφέροντα εξυπηρετεί) που διαιωνίζει από τη μια τη κυριαρχία της οικονομίας πάνω στον εαυτό της και τη κυριαρχία της ιδεολογίας της πάνω στους ανθρώπους από την άλλη. Έτσι σε περιόδους ειρηνικές οι εκμεταλλευόμενοι καλούνται να πέσουν με τα μούτρα στη παραγωγή ενώ σε εμπόλεμες περιόδους βρέθονται είτε το θέλουν είτε όχι στη πρώτη γραμμή του μετώπου.

Ο ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑΞΥ ΕΛΛΑΔΑΣ-ΤΟΥΡΚΙΑΣ

8.

Η Ελλάδα και η Τουρκία, ακόμα και η μικρή "Νότια" Κύπρος έχουν από καιρό πάψει να είναι αποικίες ή τριτοκοσμικά φεουδαρχικά κράτη και έχουν περάσει στο στρατόπεδο του ιμπεριαλισμού, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι και αυτές δεν εξαρτώνται από τη μητρόπολη (εδώ μια Δ. Γερμανία δεν κατάφερε να ξεφύγει από την ιμπεριαλιστική εξάρτηση των ΗΠΑ και ως αποτέλεσμα από μόνη της μια πρώτης τάξης ιμπεριαλιστική δύναμη) Είναι με βάση αυτή τη θέση που θα εξετάσουμε στη συνέχεια αυτό που μπορεί να οριστεί σαν "Κυπριακό" ή "Εθνικό" προσπαθώντας να αποφύγουμε όσο μπορούμε τα κλαψουρίσματα.

9.

Πέρα από τις "μεγάλες" σφαίρες επιρροής που για τον πολιτικό, στρατιωτικό και οικονομικό έλεγχο τους ανταγωνίζονται οι δύο κύριοι πόλοι συσώρευσης κεφαλαίου και ιδεολογίας, υπάρχουν και οι "μικρότερες" σφαίρες επιρροής που για τον υπο-έλεγχο τους ανταγωνίζονται άλλα μικρότερα αλλά πάλι ιμπεριαλιστικά κράτη.

10.

Μια τέτοια σφαίρα επιρροής είναι και η Ανατολική Μεσόγειος δεδομένου ότι το Ισραήλ, το πιο ανεπτυγμένο καπιταλιστικά κράτος της περιοχής, δεν μπορεί να ασκήσει τον ουσιαστικό έλεγχο (αν και ποτέ δεν θα πάψει να το επιδιώκει) κύρια λόγω κακής γειτονίας με τα Αραβικά κράτη, ο ρόλος αυτός απομένει στην Ελλάδα και τη Τουρκία (και κατά δεύτερο ή και τρίτο λόγο στη "Νότια" Κύπρο) οι οποίες έχουν εμπλακεί σε μια ανταγωνιστική κούρσα σ' όλα τα επίπεδα.

11.

Αυτό φυσικά δεν είναι κάτι καινούριο. Είναι η Ελληνική "μεγάλη ιδέα" από τη μια και τα όνειρα της πάλαι ποτέ Οθωμανικής αυτοκρατορίας από την άλλη - που σήμερα εκφράζεται με το μοντέρνο Νεο-Τουρκικό επεκτατισμό - που έχουν οδηγήσει τις δύο χώρες τότε σε αλεπάλληλες σφαγές και πολέμους και τότε σε συμφωνίες τύπου "Νταβός" ανάλογα με τις πολιτικές συγκυρίες.

12.

Κατα τα χρόνια της Οθωμανικής περιόδου, και ιδίως μετά την Ελληνική αστικοδημοκρατική επανάσταση, ο εθνικισμός όπως ήταν φυσικό μεταφυτεύτηκε και στη Κύπρο μέσα στις κοινότητες των Χριστιανών και των Μουσουλμάνων από τις μητροπόλεις του εθνικισμού: την Ελλάδα και τη Τουρκία, πράγμα που βόλευε τις διάφορες άρχουσες τάξεις της Κύπρου. Από Ελληνικής πλευράς βασικό ρόλο σ' αυτό έπαιξε η Ορθόδοξη εκκλησία που ουσιαστικά συνδιοικούσε με τους Τούρκους και που με τα προνόμια που της είχαν πάραχρηθεί απ' αυτούς (για δικούς τους φυσικά πολιτικούς λόγους) κατόρθωσε να πείσει τη κλειοφηφία των Χριστιανών για την Ελληνικότητα της καταγωγής τους. Αξίζει να σημειωθεί ότι η Ορθόδοξη κοινότητα τότε ήταν μεν η μεγαλύτερη κοινότητα αλλά που πολύ απέχει από το να αποτελεί την απόλυτη κλειοφηφία.

Η Ελληνική γλώσσα εισβάλλει σ' όλα τα λαϊκά στρώματα επεμβαίνοντας ακριβώς στη φάση όπου μια κοινή Κυπριακή γλώσσα σχηματιζόταν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι αυτό των Λινοβαμβάκων, μιας μειονότητας που πίστευαν ταυτόχρονα στο Μωαμεθανισμό και στο Χριστιανισμό και που μιλούσαν μια γλώσσα-κράμα Ελληνικών και Τουρκικών. Η μειονότητα τελικά απορροφάται από τη Μουσουλμανική κοινότητα σαν το "αντίθετο" αποτέλεσμα της επιμονής της Ορθόδοξης εκκλησίας να τους Ελληνοποιήσει. Η αντίδραση των λαϊκών στρωμάτων των Μουσουλμάνων ήταν η περαιτέρω προσκόλληση τους στη δική τους θρησκεία σαν το μοναδικό τους καταφύγιο.

13.

Η κόλωση και ο διαχωρισμός των εκμεταλλευόμενων τάξεων σε Έλληνες και Τούρκους, σε "καλούς" και "κακούς", σε προαιώνιους "εχθρούς" του ενός ή του άλλου έθνους, γίνεται οϊγά-οϊγά αλλά σταθερά. Κι' όλα αυτά τη στιγμή που υπήρχε μια σημαντική "κοινή" επαναστατική παράδοση και οι κοινές εξεγέρσεις Χριστιανών και Μουσουλμάνων ενάντια στα κέντρα εξουσίας δεν ήταν λίγες. (αν και, θεωρητικά οι Μουσουλμάνοι βρίσκονταν σε μια κάπως καλύτερη κατάσταση μιας και δεν πλήρωναν φόρο υποτέλειας. Αυτή όμως η διαφοροποίηση που σκοπό ακριβώς είχε το διαχωρισμό των καταπιεσμένων είχε μικρή σημασία μιας και η εξαθλίωση ήταν γενικό φαινόμενο.)

14.

Φυσικά σ' όλα αυτά τα χρόνια υπήρξαν και ξεκαθαρίσματα τόσο στο εσωτερικό όσο και μεταξύ των διαφόρων ελίτ (Ελληνικών και Τουρκικών). Έτσι για παράδειγμα κατά τη περίοδο της Ελληνικής αστικοδημοκρατικής επανάστασης οι Οθωμανοί προβαίνουν σε εκκαθαρίσεις της ηγεσίας της εκκλησίας με στόχο να προλάβουν εξάπλωση της επανάστασης των Ελλήνων και στη Κύπρο, αν και εκ των υστέρων αποδείχτηκε ότι καμιά τέτοια πρόθεση δεν είχε μηθέλοντας να χάσει τα προνόμια της. Αυτή ήταν και η πρώτη μεγάλη εθνικιστική έξαρση.

Ακολούθησε μια περίοδος (τα τελευταία χρόνια της Οθωμανικής περιόδου και κατά τη περίοδο της Αγγλοκρατίας) όπου οι κοινοί αγώνες Ελλήνων και Τούρκων (και όχι πια Χριστιανών και Μουσουλμάνων) ολοένα και λιγότευαν ενώ η ουσιοπία μεταξύ των δύο κοινοτήτων συνέχισε να μεγαλώνει. Γίνονται οι πρώτες μετακινήσεις πληθυσμών και η χωριστή παιδεία επιβάλλεται οια-οια. Οι υπόλοιπες κοινοότητες και κύρια αυτή των Λατίνων ουσιαστικά εξαφανίζονται. Από τα πρώτα χρόνια της Αγγλοκρατίας η ελληνική κοινοότητα αποτελεί ήδη το μεγαλύτερο κομμάτι του πληθυσμού.

Κατά τη διάρκεια και μετά τον Α' ιμπεριαλιστικό παγκόσμιο πόλεμο η Ελληνική εθνικιστική έξαρση φτάνει σε νέα κορύφωση πράγμα που οι Αγγλοι αποικιοκράτες εκμεταλλεύονται και εφαρμόζοντας το γνωστό "Διαιρεί και βασίλευε" κατάφεραν να διαιωνίσουν τον διαχωρισμό των κοινοτήτων. Από το '50 (Ενωτικό δημοψήφισμα) και μετά ο Τουρκικός ακροδεξιός εθνικισμός εμφανίζεται σαν απάντηση του Ελληνικού.

16

Το Ανορθωτικό Κόμμα Εργαζομένου Λαού (ΑΚΕΛ), που ιδρύθηκε το 1941 από παράνομους πυρήνες του ΚΚΚ, ήταν η μοναδική λαϊκή οργάνωση που έστω και κατά τα πρώτα χρόνια της ύπαρξης του είχε προσβάσεις μέσα στις δύο κοινοότητες. Στη συνέχεια όμως και σαν Σταλινικό κόμμα που ήταν ο ρόλος που έπαιζε στο θέμα των Τούρκων της Κύπρου ήταν τουλάχιστον υποκριτικός. Το αποκορύφωμα αυτής της υποκρισίας ήταν η υιοθέτηση του συνθήματος ΕΝΩΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, ΜΕ ΣΠΟΙΤΑΔΗΡΟΤΕ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ το '50 καταντώντας έτσι ουραγός της Ελληνικής εθνικιστικής ιδεολογίας πράγμα που φυσικά οδήγησε στην έντονη αντίδραση των Τούρκων της Κύπρου (που απ'εδώ και εμπρός θα ονομάζονται Τουρκοκύπριοι Τ/Κ ενώ οι Έλληνες της Κύπρου: Ελληνοκύπριοι Ε/Κ.). Φυσικά σ'ένα επίπεδο ατόμων ή και στελεχών πολλά ήταν τα μέλη του ΑΚΕΛ που αγωνίστηκαν για την Ελληνοτουρκική αλληλεγγύη και πολλοί απ'αυτούς υπήρξαν θύματα δολοφονιών απ' τους εθνικιστές και των δύο πλευρών.

Στ. συνέχεια το ΑΚΕΛ παραμένει ουδέτερο μπροστά στον εθνικο-απελευθερωτικό αγώνα των ακροδεξιών Ε/Κ εθνικιστών που κάτω από την ηγεσία του φασίστα πρώην αρχηγού της ταγματσοφαλίτικης "Χ" καθαρίζουν από την αρχή ότι σκοπός του αγώνα τους είναι η ΕΝΩΣΗ. Για κάποιο περίεργο λόγο όμως δηλώνουν ταυτόχρονα ότι ο αγώνας αυτός στρέφεται πρώτα κατά των κομμουνιστών, μετά κατά των Τούρκων και κατά τρίτο λόγο κατά των Άγγλων! (Δέν χωρεί αμφιβολία ότι μέσα στους κόλπους της οργάνωσης αυτής (ΕΟΚΑ) έδρασαν και άτομα ρομαντικά, φιλελεύθερα και αξιόλογα αλλά αυτό δεν είναι αρκετό για να μη χαρακτηριστεί η οργάνωση σαν φασιστο-εθνικιστική)

17.

Η ανακύρηξη του Κυπριακού κράτους το '60 βρίσκει τους Ε/Κ από τη μια σε μια έντονη πόλωση μεταξύ αριστερών και δεξιών (η οποία έμελλε να ενταθεί περισσότερο στη συνέχεια) και από την άλλη να έχουν το πάνω χέρι στην οικονομία του τόπου (αν και για όλα αυτά υπάρχουν στοιχεία μια βόλτα στους Τουρκομαχαλάδες της Λεμεσού θα σας πείσει). Η κατάσταση είναι σχιζοφρενική όπως και το ίδιο το Κυπριακό κράτος το οποίο δεν είχε που να στηριχτεί. μιας και έπρεπε να γεφυρώσει το χάσμα μεταξύ δύο κοινοτήτων που ούτε κοινή γλώσσα είχαν ούτε κοινή θρησκεία ούτε κοινή οικονομία ούτε τίποτα άλλο που να μπορεί να τους ενώσει κάτω από τη σημαία ενός κράτους. (π.χ. βασίλειο, ράτσα, κλπ). Η ίδια σχιζοφρένεια επικρατεί και ανάμεσα στους Ε/Κ που ενώ αγωνίστηκαν για την Ένωση βρέθηκαν μ'ένα Ανεξάρτητο κράτος.

18.

Στη συνέχεια το '67, αλλαγή φρουράς στην Ελλάδα (στρωτιωτική χούντα), που τη βρίσκει αντιμέτωπη με τον τότε πρόεδρο Μακάριο και τους υποστηρικτές του (μεταξύ των οποίων και το ΑΚΕΛ) που στο μεταξύ είχε υιοθετήσει τη πιο ρεαλιστική γραμμή της ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ αν και ο τελικός πάντα στόχος παρέμενε η ΕΝΩΣΗ (η Ένωση είναι εφικτή αλλά όχι εφικτή). Αυτό, οδηγεί στην ουσιαστική ρήξη στους κόλπους των Ε/Κ -ακόμα και μέσα στους κόλπους της Ε/Κ δεξιάς- χωρίζοντας τους σε ΕΝΩΤΙΚΟΥΣ και ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΚΟΥΣ (που τότε ονομάζονταν Γριμλι και Μακαριακοί). Είναι ακριβώς τότε που εμφανίζεται δυναμικά (αν και οι ρίζες της βρίσκονται πιο παλιά) η νέα εθνικιστική ιδεολογία: Η ΝΕΟ-ΕΛΛΗΝΟΚΥΠΡΙΑΚΗ - ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΚΗ που αντιπαράτίθεται έντονα με τη παραδοσιακή ΕΛΛΗΝΙΚΗ - ΕΝΩΤΙΑΚΗ και αποτελούν τις δύο κυριότερες και αντίθετες τάσεις της ίδιας εθνικιστικής ιδεολογίας μιας και οι δύο είναι Ελληνικές. ΝΕΟ-ΚΥΠΡΙΑΚΗ εθνικιστική ιδεολογία που δεν υπήρξε μιας και η Κύπρος ποτέ δεν υπήρξε ένα κράτος-έθνος. Αυτή που πραγματικά υπήρξε ήταν η κάλη για το ποιά εθνότητα θα κυριαρχήσει κατώντας πάνω στην άλλη και επιβάλλοντας τη δική της εθνικιστική ιδεολογία και από την Ανεξαρτησία και μετά ήταν οι Ε/Κ που κατάφεραν να ταυτίσουν το κράτος με το δικό τους έθνος ενώ οι Τ/Κ βρισκόμενοι σε θέση άμυνας άρχισαν να προστρέχουν στη δημιουργία δικού τους κράτους.

Το γελοίο σ'αυτή την ιστορία είναι το ότι η Ανεξαρτησία σύμφωνα με κατά πολύ περισσότερο τους Ε/Κ και είναι ακριβώς εδώ που διαφοροποιείται η ιδεολογία από την οικονομία. Το ευνοχιστικό πάντως αυτό συναίσθημα έμελλε να καθορίσει τη στάση των Ε/Κ πάνω στους Τ/Κ. Οι τελευταίοι με την ανακύρηξη της ανεξαρτησίας είναι ουσιαστικά πολιτίες μ'κατηγορίας ενώ σημαντικά όρθρα του συντάγματος (που τόσο θα επικαλούνταν αργότερα οι Ε/Κ πολιτίες που αφορούσαν τα δικαιώματα των Τ/Κ σαν μειοψότητα δεν εφαρμό-

τουρκικές αρχουσες τάξεις και η Τ/Κ είναι για να προωθήσουν τα δικά τους οικονομικά συμφέροντα και επεκτατικά σχέδια. Η συνέχεια είναι γνωστή: τα γεγονότα του 63-64, ρατσιστικές σφαγές μεταξύ Ε/Κ και Τ/Κ, απειλή επέμβασης της Τουρκίας, δράση της Τ/Κ ακροδεξιάς εθνικιστικής ένοπλης οργάνωσης ΤΜΤ και τελικά το αναγκαστικό - και όχι εθελοντικό μιας και δεν είχαν άλλη επιλογή- κλείσιμο των περισσότερων Τ/Κ μέσα σε πραγματικά γκέττο. Οι Τ/Κ στο σύνολο τους αντιμετώπιζαν ένα άμεσο και πραγματικό κίνδυνο μιας γενοκτονίας (για να μη μιλάμε μόνο για το 22 αλλά και για τους δικούς μας Τουρκοφάγους Σαμφών, Γιωρκάτζη, Λυσοσαρίδηκλπ). Τελικά την γλύτωσαν χάρη στην επέμβαση των Άγγλων - που είχαν τους δικούς τους φυσικά λόγους και συμφέροντα- διαφορετικά δεν θα τους καιγόταν καρφί- που παρεμβαίνοντας μεταξύ των αντιπάλων δημιούργησαν τη περίφημη πράσινη γραμμή.

19

Οι δύο τάσεις της Ελληνικής εθνικιστικής ιδεολογίας στη Κύπρο γρήγορα οδηγούνται στην ένοπλη σύγκρουση. Ιδρύεται πάλι από τον Γρίβα η ακροδεξιά - Ενωτική οργάνωση ΕΟΚΑ Β' και κατηγορούν τον Μακάριο σαν προδότη της Ένωσης. Στη συνέχεια προβαίνουν σε βιαιότητες και δολοφονίες Ανεξαρτησιακών και αριστερών, ενώ η απάντηση του κράτους και των Ανεξαρτησιακών είναι ανάλογη. Αν εξαιρέσουμε τις σφαγές των Τ/Κ το 67, το θέμα αυτό μπαίνει για λίγο στο ψυγείο μιας και οι περισσότεροι έχουν πια απο..ονωθεί στα πανάθλια γκέττο τους.

20

Έτσι τα πράγματα οδηγούνται στη νέα μεγάλη έκρηξη όλων αυτών των αντιφάσεων της ηγεμονικής ιδεολογίας το 74. Τα γεγονότα είναι και πάλι γνωστά: πρώτα το πραξικόπημα εναντίον του Μακαρίου που όχε διάστηκε από την Ελληνική χούντα και εκτελέστηκε από την Ε/Κ εθνοφρουρα. Εδώ πρόκειται για μια σπάνια περίπτωση πολιτικής σχιζοφρένειας όπου ο στρατός που αντιπροσωπεύει το Έθνος βρίσκεται αντιμέτωπο με τον κατ'εξοχή Κρατικό μηχανισμό: την αστυνομία. Αυτό στη συνέχεια προκάλεσε και την επέμβαση του Τούρκικου στρατού που εισέβαλε στο νησί με το πρόσχημα της προστασίας των Τ/Κ. Είναι σ'όλους γνωστό ότι η στρατιωτική αυτή επιχείρηση (αποβατική επιχείρηση μεγάλης κλίμακας που είναι εντελώς αδύνατον να σχεδιάστεί και να εκτελεστεί μέσα σε μια βδομάδα) ήταν από πολύ καλαιότερα σχεδιασμένη και ότι πίσω απ' όλα αυτά παίζονταν άλλα μεγαλύτερα πολιτικά παιχνίδια. Αυτό όμως που σήμερα δεν παραδέχεται κανένας στη Νότια Κύπρο είναι το γεγονός ότι

οι Τ/Κ τότε πραγματικά βρίσκονταν εκτεθειμένοι σ'ένα τεράστιο κίνδυνο παρ'όλες της από ραδιοφώνου δηλώσεις των πραξικοπηματιών ότι η όλη υπόθεση είχε να κάνει μόνο με τους Ε/Κ (Και έτσι να ήταν τα πράγματα οι Τ/Κ είχαν κάθε λόγο να μην το πιστέψουν μιας και ο Χουντικός πρόεδρος δεν ήταν άλλος από τον Τουρκοφάγο της Ομορφίτας Σαμφών.)

Το αποτέλεσμα της εισβολής του Τούρκικου στρατού ήταν ο οριστικός διαχωρισμός των δυο κοινοτήτων και η δημιουργία ενός χάσματος μεταξύ τους που όσο περνά ο καιρός μεγαλώνει. Η αλήθεια είναι ότι οι Τ/Κ του Νότου από πολύ πριν το 74 άρχισαν να μετακινούνται βόρεια μετά από υποδείξεις ή και εκβιασμούς της ηγεσίας τους. (και αυτό για να καταρρεύσει ο μύθος ότι Ε/Κ και Τ/Κ πριν το πόλεμο ζούσαν σαν αδέρφια. Η αλήθεια είναι ότι ο εθνικισμός έκανε πάλι το θαύμα του). Πάντως είναι το 74 που οι Ε/Κ του βορρά εκτοπίζονται στο Νότο και οι Τ/Κ που ζούσαν ακόμα στο Νότο μετακινήθηκαν βόρεια είτε γιατί το ήθελαν, είτε γιατί δεν είχαν άλλη επιλογή, είτε διότι ανταλλάχτηκαν με Ε/Κ αιχμαλώτους. Στη συνέχεια ιδρύεται η Τουρκική Δημοκρατία της Βορείου Κύπρου και αυτή τη στιγμή στη Κύπρο υπάρχουν δύο Κράτη με ανάλογη εθνική ταύτιση, όσο "ψευδό" κι αν χαρακτηρίζει η Νότια Κύπρος

τη Βύρεια. Τι να γίνει; Αυτός φαίνεται είναι ο τρόπος με τον οποίο υπάρχουν όλα τα κράτη: κτίζονται πάνω στη βία, επιβιώνουν χρησιμοποιώντας τη βία και κεθαίνουν με τη βία.

Τα θύματα φυσικά πάλι αυτής της νέας ενδοιμπεριαλιστικής σύγκρουσης ήταν και πάλι οι εκμεταλλευόμενες τάξεις και των δύο κοινοτήτων που δεν ήταν και εντελώς αθώοι. Μολυσμένοι ως το κόκκαλο από την εθνικιστική ιδεολογία έπαιξαν το παιχνίδι των εθνικιστικών και φυσικά έχασαν

ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΕΥΘΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΠΡΟΣΒΛΗΝ ΚΑΤΙ ΠΑΡΟ-
ΝΤΙΚ ΘΑ ΕΠΑΛΛΗΛΕΘΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΔΕΚΑΕΤΙΕΣ ΔΕΧΕΤΑ ΜΕ ΤΟ ΠΟΣΑ
ΜΤΑΒΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΚΑΛΩΣΑΤΑ ΤΩΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΑΝΤΩΝ ΘΑ ΜΕΣΣΑ
ΒΗΘΙΩΝ.

22.

Μετά τη κρίση του '74 παρατηρείται στη "Νότια" Κύπρο μια γρήγορη οικονομική ανάπτυξη, αυτό που αποκαλέστηκε "οικονομικό θαύμα". Το πρώτο πράγμα που νοιάστηκε η εξουσία να κάνει ήταν να κλωώσει τις τρύπες στην οικονομία που ανοίξε ο πόλεμος. Αυτό φυσικά έγινε σε βάρος των εκμεταλλευόμενων τάξεων που κλήθηκαν να μπουρ με τα μούτρα στη παραγωγή και να κάνουν θυσίες για τη καλινόρθωση της οικονομίας. Εδώ ακριβώς είναι που αποδείχτηκε η ωριμότητα της ντόπιας κεφαλαιοκρατικής τάξης. Κατάφερε να αποφύγει μια οποιαδήποτε εκρηκτική κατάσταση που θα μπορούσε να δημιουργηθεί στα πρώτα δύο χρόνια μετά την εισβολή λόγω της προσφυγιάς, της στέρησης και της ανεργίας. Και αυτό έγινε με τη στενή συνεργασία όλων των κομμάτων και των συντεχνιών που έχουν ξεπουλήσει κάθε εργατικό αγώνα στο όνομα του Εθνικ-ύ προβλήματος. Τα αριστερά κόμματα αρκέστηκαν στο να επαναλαμβάνουν τις κατηγορίες τους ενάντια στη δεξιά που από τότε βρίσκεται στην εξουσία (μη σας ακατούν τα αποτελέσματα των τελευταίων εκλογών) για την ανικανότητα της να ηγηθεί ενός εθνικο-"απελευθερωτικού" αγώνα και να κικιλίζει τη καρμέλα του Αμερικανονατοϊκού ιμπεριαλιστικού δακτύλου που βρισκόταν πίσω απ' αυτά (ποιός θυμάται το σύνθημα ΕΛΛΑΣ-ΡΩΣΣΙΑ-ΣΥΜΜΑΧΙΑ!!!). Ταυτόχρονα και αφού η Ελληνική εθνικιστική ιδεολογία είχε ταυτιστεί στις συνειδήσεις του περισσότερο κόσμου με τη πρόδοια της Ελληνικής Χούντας παραμερίζεται και προωθείται η Ε/Κ εθνικιστική ιδεολογία που εκφραζόταν κύρια από τη γραμμή Μακαρίου. Το φαινόμενο από τη φουστανελλά στη βράκα βόλεψε τους Ε/Κ και στη διεθνή πολιτική σκηνή μιας και πάντα επεδίωκαν να αποδείξουν ότι το Κυπριακό κράτος είναι ένα και οι μοναδικοί εκπρόσωποι του οι Ε/Κ. Από την άλλη όμως δεν μπορούσαν να μην αναρτούν πάντα δίπλα στη Κυπριακή σημαία και την Ελληνική, και να μη διατηρούν στενότερες σχέσεις με το Ελληνικό κράτος. Πάντως το γεγονός είναι ότι τα τελευταία χρόνια παρατηρείται μια νέα έξαρση του "καθαρσισμού" Ελληνικού εθνικισμού που προσβλέπει στη μόνη ή διπλή ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα σαν τη μόνη διέξοδο. Όλα αυτά όμως πάλι είναι ένα μεγάλο κεφάλαιο στο οποίο πρέπει να ληφθούν υπ' όψιν και πολλοί άλλοι παράγοντες όπως για παράδειγμα ο ανταγωνισμός μεταξύ των Ελληνικών και Ε/Κ άρχουσων τάξεων κ.α.

Ετη συνέχεια με τις διάφορες βοήθειες από το εξωτερικό (κύρια από την Ελλάδα και τις ΗΠΑ) και με τις διάφορες "προσφυγικές" φορολογίες λύνεται σιγά-σιγά και το πρόβλημα της στέγασης των προσφύγων. Τέλος με την αποφασιστική στροφή της οικονομίας στο Τουρισμό βολέψτηκε και το θέμα της ανεργίας για να φτάσουμε στη σημερινή Ε/Κ κοινωνία του 88.

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΦΑΝΤΑΣΙΩΣΗ 23.

Η "Νότια" Κύπρος σήμερα είναι μια μικροαστικοποιημένη κοινωνία που έχει περάσει μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα από τη φτώχεια στον υπερκαταναλωτισμό. Μια χώρα που εξελίσσεται σε σημαντικό οικονομικό και διπλωματικό κέντρο. Μιλούμε για μια σύγχρονη κοσμοπολίτικη βιτρίνα που κρύβει όμως πίσω της μια κοινωνία πολιτικά μίζερη, πνευματικά ευνοχισμένη και όπου ο πιο ακραίος φιλοτομαρισμός και αντιδραστικές πατριαρχικές αντιλήψεις συνυπάρχουν με τις χιλιάδες υπεράκτιες επιχειρήσεις και ξενοδοχειακά συγκροτήματα υπερπολυτελείας. Ένα μικρό κράτος στη κουρνιακτική περιφέρεια της μητρόπολης του καπιταλισμού.

Η εργατική τάξη - στη μεγάλη πλειοψηφία της μοιρασμένοι σποτις κάθε είδους εθνικιστικές ιδεολογίες - κατόνησαν έρματο του κράτους και των εργαφοκατέρων τους με μονοδικό αντίλλαγμα το διαμέρισμα με το VIDEO και τα δύο αυτοκίνητα

Εχουν μισό ό το ότι εθνικιστ βλ. ακο να το μοναδικό πρόβλημα που υπάρχει σήμερα στη Κύπρο και από την άλλη ότι το μόνο που μπορούν να κάνουν για αυτό είναι να υπακούουν τυφλά στους νόμους του κράτους, να δουλεύουν σαν γαϊδούρια για να εξακολουθούν να έχουν τις μικροαστικές ανέσεις τους, να κληρώνουν φόρους για την άμυνα και να εμπιστεύονται τις ηγασίες τους για το χειρισμό του.

Η ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΤΟΥ ΑΤΟΜΟΥ ΑΠΟ ΤΟ ΚΥΝΟΣΟ, ΤΗΣ ΜΕΙΟΨΗΦΙΑΣ ΑΠΟ ΤΗ ΤΥΡΡΑΝΙΑ ΤΗΣ ΠΛΕΙΟΥΦΙΑΣ, ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ, ΤΗΣ ΠΕΡΙΘΩΡΙΑΚΗΣ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΓΕΜΟΝΙΚΗ ΚΟΚ ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΔΑΔΙΑΝΟΗΤΑ ΓΙΑ ΤΑ ΚΥΠΡΙΑΚΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ.

24

Εαν φυσικό αποτέλεσμα όλης αυτής της κατάστασης είναι και η προέκταση του ρασιισμού των Ε/Κ και στο κοινωνικό επίπεδο με στόχο οποιοδήποτε συνειδετά ή συνειδετα αρνεϊται να υποταχτει στη καθημερινή αυτή αθλιότητα. Και έχουμε το πρόσφατο παράδειγμα της ανοιχτής επίθεσης της αστυνομίας και του κράτους ενάντια στη περιθωριακή γεολαία και τη δημιουργία των ειδικών αστυνομικών μονάδων. Το κράτος της "Νότιας Κύπρου" και η ταυτισμένη μ' αυτό κοινωνία του δεν μπορεί να ανεκτεί κανένα και να αμφισβητεί τη κεντρικότητα του εθνικού σαν το πρόβλημα. (εδώ αριστεριστές φτάνουν στο σημείο να φωνάζουν για Ελληνική μεραρχία στο νησί και να υποστηρίζουν όχι μόνο το στρατό αλλά και τη κειθαρχία του)

ΕΙΝΑΙ ΓΙ' ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΠΟΥ ΠΡΟΨΕΙ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΞΥΠΗΡΕΤΕΙ ΕΤΗΝ ΟΥΣΙΑ ΤΗ ΚΥΡΙΑΡΧΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΣΥΓΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ ΤΙΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΔΟΞΙΑΣ ΚΑΙ ΕΞΟΡΚΙΖΟΝΤΑΙ ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ.

Τα τελικά ζώως σημεία που θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε σαν θέσεις της ομάδας χωρίς αυτές να αποτελούν μαγικές συνταγές είναι:

1. ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ
Ενάντια σε μια νέα Ελληνοτουρκική σύρραξη που όπωσδήποτε θα μπλέξει και τη Κύπρο
Ενάντια στο μιλιταρισμό κάθε μορφής και ξεσκέπασμα του ρόλου των κάθε λογής στρατών ξεκινώντας από το δικό μας
2. ΣΒΕΚΕΝΙΑΣΜΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ ΑΠ' ΟΠΟΥ ΚΙ' ΑΝ ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ: αριστερά ή δεξιά, Ελληνική, Τουρκική, ενωτική διπλωενωτική κοκ
3. ΕΠΑΝΑΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΣΤΗ ΤΑΣΙΚΗ ΤΟΥ ΒΑΣΗ
Αρνηση της κεντρικότητας του εθνικού. Το μόνο πρόβλημα απελευθέρωσης που έχουν οι εκμεταλλευόμενες τάξεις της Κύπρου της Ελλάδας και της Τουρκίας, όπως και όλου του κόσμου είναι αυτό της απελευθέρωσης τους από τα δεσμά της καταναγκαστικής εργασίας και καθημερινής πλήξης. Όλα τ' άλλα συνεκγονται ή εμπεριέχονται. Για να γίνει όπωσδήποτε...

4. Κοινωνική κριτική: πρακτική και θεωρητική. Εναλλαχτικός-αντιεξουσιαστικός λόγος και πράξη

5. ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ Σ' ΕΝΑ ΕΠΙΠΕΔΟ ΒΑΣΗΣ (και όχι ηγεσιών) τόσο των δύο κοινοτήτων στη Κύπρο, όσο και των Τούρκων και Ελλήνων καταπιεσμένων στα πλαίσια μιας Διεθνιστικής αλληλεγγύης ξεσκεπάζοντας φυσικά το φιάσκο των συμφωνιών τύπου Νταβός μεταξύ του Σοσιαλφασίστα Παπανδρέου και των Στρατοκρατών της Αγκυρας.

Επειδή σκάσα είπαμε πιο πάνω μπαίνουν πολλά ερωτήματα θα προσπαθήσουμε να απαντήσουμε σε ορισμένα:

1. Μα η Τούρκικη Δημοκρατία της βορείου Κύπρου είναι ένα κράτος παράνομο κτισμένο πάνω στη βία;

Όλα τα κράτη είναι παράνομα και όλα είναι κτισμένα πάνω στη βία. Δεν χωρίζουμε τα κράτη σε "καλά" ή "κακά". Το θέμα μπαίνει για μας στη βάση του ότι και τα ΔΥΟ Κυπριακά κράτη είναι κτισμένα πάνω στη βία και αυτό ήταν το αποτέλεσμα τώσων χρόνων δυσπιστίας και καχυποψίας μεταξύ των δύο κοινοτήτων. Δεν υποστηρίζουμε φυσικά τη παρουσία του Τούρκικου στρατού στη Κύπρο όπως δεν υποστηρίζουμε τη παρουσία του Ελληνικού, του Κομματικού, του Εγγλέζικου ή οποιουδήποτε άλλου στρατού, όπως δεν υποστηρίζουμε την ύπαρξη κανενός στρατού πάνω ο αυτή τη γη. Ξέρουμε πολύ καλά ποιος είναι ο ρόλος του κάθε στρατού και για πόσα εγκλήματα ευθύνεται ενάντια στην ανθρωπότητα.

2. Είστε ενάντια σ' ένα ένοπλο εθνικο-απελευθερωτικό αγώνα;

Όλα αυτά είναι επιλογές που έχουν δοκιμασθεί στο παρελθόν και που μόνο σε σφαγές οδήγησαν. Από μια ριζοσπαστική σκοπιά αυτό που πρέπει να γίνει είναι η αποφυγή ενός νέου πολέμου. Ή, άλλου τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα του 60 - που είχαν και ένα αντιιμπεριαλιστικό χαρακτήρα - τι άλλο αφήσαν πίσω τους εκτός από δικτατορίες και εξασθένιση και κατα πόσο κατάφεραν να δώσουν μια επαναστατική προοπτική; Ο εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας σαν πρωταρχικός έχει πάντα σαν αποτέλεσμα την ισχυροποίηση του κράτους (κέντρο εξουσίας) και τη στρατικοποίηση της κοινωνίας με αντάλλαγμα την αντικατάσταση των ξένων καταπιεστών με τους ντόπιους. Είναι ακριβώς εδώ το πολύ λεπτό σημείο που οι αντιεξουσιαστές πρέπει να είναι ταυτόχρονα αντιιμπεριαλιστές αλλά και αντιμιλιταριστές και σίγουρα είναι ένα θέμα που σηκώνει πολλή συζήτηση.

3. Είστε δηλαδή ενάντια σ' ένα πόλεμο που θα ξεκαθάριζε τα πράγματα;

Απόλυτα. Κανένας πόλεμος δεν ξεκαθάρισε τίποτα παρά τις προϋποθέσεις για τον επόμενο.

4. Είστε δηλαδή εναντίον της βίας;

Η βία είναι το χειρότερο κομμάτι της καθημερινότητας μας και δεν θα σταματήσουμε ποτέ να καλεύουμε ενάντια σ' αυτή. Δεχόμαστε όμως τη βία σαν το ελάχιστο μέσο κοινωνικής αυτοάμυνας και διεξαγωγής του μοναδικού πολέμου στον οποίο θα συμμετέχουμε: του κοινωνικού πολέμου. (και όταν λέμε βία δεν εννοούμε αποκλειστικά την ακραία περίπτωση της ένοπλης βίας)

5. Όμως μέσα απ' αυτά που λέτε φαίνεται να ρίχνετε όλοσχεδόν το βάρος στην Ελληνική και Ε/Κ πλευρά;

Προσπαθήσαμε να βάλουμε το θέμα πάνω στη ταξική-κοινωνική του βάση. Αν αυτό γίνεται είναι επειδή το τι έχουν κάνει οι Τούρκοι το ακούμε καθημερινά. Κανένας όμως δεν τολμά να χώσει τη μύτη του στα Ελληνικά σκατά.

Δεν προσπαθούμε να δικαιολογήσουμε κανένα επεκτατισμό και ειδικά τον Τούρκικο. Για προσπαθήστε όμως να δικαιολογήσετε τον Ελληνικό επεκτατισμό και θα δείτε σε τι παιγνίδι είστε μπλεγμένοι (μερικοί επιμένουν ότι το Ελληνικό κράτος φτάνει μέχρι τις Ινδίες!) Η ουσία δεν είναι να υποστηρίξουμε τον ένα εθνικισμό απέναντι στον άλλο, το ένα κράτος απέναντι στο άλλο, τον ένα στρατό απέναντι στον άλλο. Η ουσία είναι να ξεσκεπάσουμε το ρόλο που παίζουν στη καταδυνάστευση της ανθρωπότητας και να τα πολεμήσουμε αρχίζοντας απ' ότι έχει αμεσοτερη σχέση μ' εμάς: το "δικό μας" κράτος, το "δικό μας" στρατό, τον Ελληνικό εθνικισμό με την ελπίδα πάντα ότι κάτι μεγάλο θα συμβεί και στην άλλη πλευρά. Όσο αντιρεαλιστικό κι αν φαίνεται αυτό αυτή τη στιγμή άλλο τόσο αποτελεί για μας τη μοναδική αλήθεια. Και στο κάτω-κάτω πόσο προσπαθήσαμε πραγματικά προς τη κατεύθυνση αυτή της Διεθνιστικής αλληλεγγύης;

7. Τι θα γίνει όμως με τους πρόσφυγες και τους αγνοούμενους;

Κανένας δεν μπορεί να αμφισβητήσει το ανθρώπινο (και όχι το εθνικό) δικαίωμα της ελεύθερης εγκατάστασης και διαμονής (μερικοί απ' εμάς είναι πρόσφυγες και κάποιοι συναισθηματιστές με τον τόσο που μεγαλώσαμε είναι αναπόφευκτος) Παρ' όλα αυτά θα ήταν αφέλεια να πιστεύουμε ότι μια λύση στο συγκεκριμένο πρόβλημα θα μπορούσε να βρεθεί μέσα από παραγκιοσκόλια τύπου Νταβός, κλαφουρισματα στον ΟΗΕ ή με ένα πόλεμο. Αλλά οι πρόσφυγες υπήρξαν τα νέα δώματα του αιώνιου αυτού παιγνιδιού και όσο οι Ε/Κ και Τ/Κ καταπιεσμένοι δεν παίρνουν τις δικές τους τύχες στα γέρια τους αυτός θα είναι ο ρόλος τους στην ιστορία. Και σε μια νέα τέτοια φάση θα είναι ο ρόλος εμείς που θα ταΐσουμε με τα κομμάτια της Λευκωσίας. Όσο για τους αγνοούμενους ας ψάξουν και λίγο στους ομαδικούς τάφους του προξικιοτήματος, Απού εμ μπορεί να δέρει τον γάδαρο δέρνει τοσαυτά.

8. Κι' αν ο Τούρκικος στρατός επιχειρήσει να καταλάβει ολόκληρη τη Κύπρο εσείς τι θα κάνετε;

Όσο σοβαρή κι' αν είναι η απειλή ενός νέου πολέμου ας μη πάσουμε περισσότερο από το φόβο του παρά από τον ίδιο τον πόλεμο. Όποια πλευρά κι' αν είναι η επιτιθέμενη εμείς αρνούμαστε κατηγορηματικά να πολεμήσουμε. Αυτό όμως για να είναι αποτελεσματικό θα πρέπει από τώρα να αρθρωθεί τόσο στη "Βόρεια" και "Νότια" Κύπρο όσο και στην Ελλάδα και τη Τουρκία ένας αντιπολεμικός γενικά και ένας αντιεξουσιαστικός ειδικότερα λόγος και πρακτική για να μπορέσει να υπάρξει μια οργανωμένη απάντηση στη δύσκολη εκείνη στιγμή της κύριξης του πολέμου. Και προς αυτή τη διεθνιστική κατεύθυνση θα πρέπει να κινηθούμε ίσως προλάβουμε ένα νέο γύρο ρατσιστικών σφαγών (στο παρελθόν υπήρξαν πολλές περιπτώσεις φαντάρων που θργανώθηκαν και αρνήθηκαν αποτελεσματικά να πολεμήσουν δέχοντας μια πρωτοφανή ωριμότητα). Πρέπει επιτέλους να ξεφορτωθούμε τα σκατά που μας φέρτσωναν στη κλάτη οι πατεράδες μας και να ψάξουμε να βρούμε νέους τρόπους συνύπαρξης και συνεννόησης μεταξύ των ατόμων, των κοινωνικών ομάδων (όχι τάξεων φυσικά) και των εθνοτήτων.

Εν κλίμα απ' όλα αυτά δεν συμβεί είμαστε άξιοι της μίσρας μας: